

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de M.
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei, —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Sub lumina unui apostolat

N'ați văzut niciodată oameni stăpâniți, dominați de un crez? Cred că da. E vremea fanatismelor fascinante. Oamenii nu-și mai pot fărâmița sufletul pe cărările variatelor gusturi și plăceri, nu-și mai pot răspândi atenția în gratuitatea științei cosmopolit-universale, nu-și mai pot cheltui energia în inutilitatea unei vieți materialiste, convenționale și fără sens: sufletul cunoaște o singură plăcere, atenția e confiscată de un singur crez, energia lui e îndrumată pe un singur făgaș. Este o singură flacăra, nu mai multe scânteii, care aprinde candela sufletului ca să lumineze peste sbuciumul veacului. Fanatismul este trăire pentru o singură idee, viață luminată de un singur ideal, inimă aprinsă de singură iubire, suflet cioplit de un singur artist, de un singur stăpân. E vremea celor ce cred, celor ce cred cu fanatism. Vremea raționalistului superficial, a burghezului comod, a înțeleptului atoateștiutor, a trecut; veacul îl îngroapă în mormântul uitării aruncând peste el țărâna deșertăciunii. E vremea celui ce crede, a cărui credință e gând, vrere, iubire, dăruire, jertfă și faptă. Lava credinței din adânc a cutremurat și a sfărâmat în bucăți coaja subțire a raționalistului lipsit de adâncime, și a fășnit la lumina veacului spre a închea noi forme trăirii umane. Nu se mai zice: știu și propoveduesc; se zice: cred și lupt; cred și jertfesc, cred și mor pentru credința mea. E vremea cu accent apostolesc: oamenii vremii noastre sunt misionarii unui crez, făclierii unui veac nou.

În erupția aceasta vulcanică de credință, stau și mă întreb: preoția ce crede? în cine crede? Pentru că preoția are o situație cu totul deosebită în veac; ea lucrează în lume și pentru lume, dar nu e din lumea

aceasta, fanatismul ei nu poate clo-coti sub sălciiile plângătoare ale veacului. Ea privește dincolo de veac; ea îngenunchiază peste zările istoriei, dincolo de cotidian, în pulberea de azur a veșniciei. Ea este — trebuie să fie — forța dinamică a cerului care convertește pământul să devie împărăție a lui Dumnezeu. Oamenii veacului pot crede într'un ideal terestru, într'un ideal de mărire pământească. Esențialul e că ei trăesc sub imperiul unui crez. Dar preoții au aceeași libertate în alegerea crezului lor? Pot ei crede în orice ideal, pot ei să-și dăruiască toată energia oricărui fanatism? Nu. Niciodată. Preoția își are idealul ei, acelaș peste veacuri, care nu se schimbă după vânturarea vremilor, dar care acum — mai ales acum — trebuie adâncit, intensificat până la limitele dăruirii totale. Unicul ei ideal este împărăția lui Dumnezeu pe pământ; unicul ei fanatism este a lupta și a jertfi, a muri, dacă e nevoie, pentru Hristos, cu un cuvânt: a mărturisii în sens martiric, ca un iluminat, ca un «nebul». Hristos este idealul ei, Hristos este iubirea ei, Hristos este vrerea ei, Hristos este Domnul, Stăpânul absolut al ei. El este crezul ei de flacăra, nesdruncinatul ei fanatism. Pe El să-l așezăm în centrul vieții noastre; Lui să-i dăm toată închinarea inimii, toată șoapta gândului, toată înflăcărarea sufletului, toată truda de faptă și gând a vieții. Căci dacă e vremea omului care are un singur crez, mă întreb: care om e mai necesar, omul unui singur crez, decât acela al cărui singur crez este Hristos? Care crez poate aduce mai multă lumină pe cărările noului veac, dacă nu crezul nesdruncinat în lumina lui Hristos? Care ideal poate hrăni mai bine însetarea veacului după desăvârșire, dacă nu idealul creștin al desăvârșirii

în Hristos? Și iarăși mă întreb: cum va cunoaște veacul și-și va îndruma pașii spre luminile sublime ale vieții în Hristos, dacă preoția se va face tributară crezurilor lui, se va lipi de idealurile pământului și nu se va aprinde de dorul de a fi întrupare vie, fanatică, fără pată a crezului creștin? E vremea să ne strângem de pe drumuri, de pe drumurile veacului, ca să pășim pe drumul lui Dumnezeu, care este singurul și adevăratul drum al preoției. E vremea să ne uităm pe noi cei de altădată, și să reîmprospătăm chipul de har și lumină a preotului — icoană a lui Hristos pe pământ. Până acum ne-am mulțumit să fim convinși rațional despre existența lui Dumnezeu și să convingem și pe alții tot rațional; viața însă ni se scurgea molcomă sub varietatea preocupărilor zilnice, fără prea mari înfiorări lăuntrice, pentru că și raportul intim viu, cu Dumnezeu lipsea. Era un raport rațional, abstract și vag ca o amintire. Credința era mai mult un frâu, sau o ambianță generală și vagă, în care simțeam pe Dumnezeu așa cum simți soarele în lumina de amurg ce străbate pe pământ printr-o groasă perdea de nori. Acum amurgul a trecut, norii s'au risipit, și soarele credinței umple inima veacului de arșița fanatismului. Numai preoții să rămâie în urmă? Numai ei să se păstreze în molcomeala de până acum, să se aprindă numai sub razele crezurilor contemporane? Nu. Nu se poate. Saltul pe care l-a făcut omul obișnuit, dela viața «normală» la viața răscolită de fervorile unui crez, trebuie să-l facă și preotul, trebuie să se convertească și el dela atitudinea călduță la atitudinea fierbinte, trebuie să ardă și el în flăcările crezului său. Între oameni cari ard nu poți fi un cărbune stins; într'un veac incendiat de credință, nu poți fi un bloc de ghiață. Trebuie să arzi și tu, și arzând, să îndrumezi crezul veacului spre zările de jar ale crezului tău. Căci nu în zadar ești păstor al sufletelor, nu în zadar

ești duhovnicul istoriei. E un nonsens să stai între oameni ce clocolesc și se frământă pentru un crez, ca și când n'ai avea nici un crez: rece, potolit și stins. Și e o abdicare să te asimilezi total crezului care sguđuie stălpii veacului și să uiți de liniile de foc ale crezului tău. Dar e o datorie a momentului și o poruncă a veșniciei, să-ți consumi ființa în flăcările iubirii lui Hristos și așa, stălp de lumină, să călăuzești veacul sub flamura de azur a cerului, sub ocrotirea de har a Bisericii.

Despre Preotul Ioan de Cronstadt se spune că fața lui strălucea de o lumină tainică oridecâteori slujia sfânta liturghie; toată viața lui era închinată Domnului: nu mai avea vreme de mâncare, de gospodărie, de familie, de relații sociale sau de altfel de preocupări lumești. El trăia în Hristos și Hristos trăia în el. Spre acest chip al trăirii în Hristos, al trăirii lui Hristos în noi, al trăirii pentru Hristos, numai pentru El, spre acest chip de lumină trebuie să tindă preotul vremurilor noastre.

Sunt vremuri de apostolat. Preoția nu poate fi străină acestui duh de credință fanatică. Dar ea trebuie să lupte sub lumina apostolatului lui Hristos. Acesta e unicul apostolat cu adevărat vrednic de misiunea ei.

Spre zările de foc ale acestui apostolat ne cheamă glasul de taină și har al Mântuitorului: «Nu voi M'ați ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi și v'am pus ca voi să mergeți și roadă să aduceți și roadă voastră va rămânea... Rămâneți (dar) întru Mine și Eu întru voi! Precum vița nu poate să aducă roadă din sine singură (nici din alt buciun), de nu va rămânea în buciun, așa nici voi de nu veți rămânea întru Mine» (Ioan 15, 4, 16). El ne-a ales; El ne-a trimis, dar nu ca să ne pierdem în vâlmășagul lumii, ci ca să aducem roadă, roadă care va rămânea: convertirea veacurilor la Hristos. Pe El să-L iubim, Lui să-i închinăm

FOIȘOARA

Rugăciune

— Rostită de I. P. S. Sa Mitropolitul NICOLAE al Ardealului, în biserică Sf. Ilie Gorgani din Capitală, în ziua de Sâmbătă 13 Febr. 1937, la înmormântarea în București Noui a eroilor Ioan I. Moța și Vasile Marin —

«Doamne, Dumnezeul nostru, care cu înțelepciunea Ta cea negrăită ai zidit pe om și ai așezat hotare vieții lui, ascunse numai întru știința Ta, către Tine, Stăpâne, ne ridicăm mâinile și inimile când se desparte om de om și se desfac legături scumpe, pe cari Tu le-ai rânduit și le-ai binecuvântat pe acest pământ trecător, ca să se găsească iarăși în viața cea fără de sfârșit.

Unde jertfa omului e mai mare și mai curată, acolo ești și Tu, Atotțiitorule, mai aproape. La picioarele Crucii și înaintea jertfei izbăvitoare a Unuia născut Fiului Tău și Mântuitorului nostru, covârșii de milostivirea Ta, ne amuțesc cuvintele pe buze, dar ni se pleacă genunchii și inimile în smerită închinare către Tine, iubitorule de oameni.

Tu ai hotărât să chemi pe calea jertfei, întru odihna care este la Tine, pe robii Tăi, iubiiții noștri fii și frați IOAN MOȚA și VASILE MARIN — și lângă sicriul, care poartă ceea ce a fost trecător în ființa lor, gândurile și simțămintele noastre se preschimbă în cernică rugăciune pe care o înălțăm către Tine, Părinte al îndurărilor.

Nu să plângem am venit aici, căci smerenia cugetului nostru în fața bunevoii Tale de a primi jertfa aleșilor Tăi, nu ne îngăduie să însoțim cu plângere sfârșitul vieții lor. Ci am venit să-ți mulțumim, Părinte, că ni i-ai dăruit așa de mari și curaji cu sufletul, ca să se în-

vrednicească a primi duhul credinței până la moarte, duhul jertfirii de sine, care este scara cea mai aleasă, dată nouă oamenilor, de înălțare către Tine.

În răscrucea patimilor prin care a trecut poporul românesc în lunga sa istorie, Tu, Cărmuitorul soartei lui, ai întărit inimile părinților noștri întru răbdare de mucenici; Tu, ca răsplată ne-ai trimis slobozenia din legăturile robiei de veacuri — și tot Tu ai așezat țara făgăduinței, pe care ne-ai hărăzit-o întru bunătatea Ta, pe temelile jertfei fără de seamă a celor mai buni și mai viteji fii ai neamului nostru. Și dacă în bucuria amefitoare a biruinței dobândite am uitat poruncile Tale și ne-am plecat urechile spre ispitele amăgitoare ale păcatelor cari scoboară și duc la pierzare neamurile, iartă-ne, Doamne, răstăcirea și dăruiește-ne tăria întoarcerii din nou pe căile Tale!

Slăvimu-Te pe Tine, Părinte, că ne-ai trimis lumina pilduitoarei jertfelnicii a aleșilor Tăi Ioan și Vasile, ca să ieșim din întunerecul nepăsării, al în-

doelii și a oricărei micimi de suflet în urmărirea destinului nostru. În judecățile Tale, nepătrunse de mintea omenească, i-ai dus departe de noi, totuși în țara aceeași frății de sânge, la lupta grea purtată pentru Crucea și Împărăția Ta, ca astfel jertfa lor să strălucească cu atât mai limpede, înaintea ochilor noștri, în toată frumusețea ei, desbrăcată de orice interes legat de pământ.

Slăvimu-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, că ai învrednicit poporul nostru, ca din mijlocul lui să alegi ostași credincioși pentru lucrul Tău, cari de dincolo de moarte ne trimit solia și mărturisirea credinței lor, cum numai de pe buzele marilor Tăi mucenici din veacurile dela început a răsunat în lume: «Eu așa am înțeles datorita vieții mele. Am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El!» (Din Testamentul lui Moța).

Binecuvântată să fie vatra familială și iubitorii părinți cari au crescut aceste odrasle scumpe în grădina neamului nostru; ei nu-și vor vedea fiii în jurul lor

fanatismul credinței, numai pe El să-L ascultăm...

Este ceiace reamintește preoții, îndemnul de ponderată înțelepciune, în care vibrează atâta căldură lăuntrică, al Sfântului Sinod (3 Decembrie 1940): «preoția Bisericii să stea cu întreg devotamentul și cu toată râvna în slujba lui Hristos și a Evangheliei, propovăduindu-i cu însoflefie voia Lui așa cum este, nestirbită și

nerăstălmăcită...» Ce ideal mai luminos poate avea preoția? Ce orizonturi mai largi și mai adânci? Ce apostolat mai dumnezeesc?

Să ne aplecăm dar viața sub lumina apostolatului lui Hristos, numai sub lumina lui, dacă vrem ca într-adevăr să fim în ritmul veacului, în ritmul veșniciei: să facem din veacul acesta un fragment din veșnicie.

Diacon Nicolae Mladin

Ușa și ușierii mântuirii

— Ceva despre misiunea preoției —

Trăim vremuri de răscruce pentru istoria omenirii și pentru viața fiecărui om. Acum inimile sunt în frământare, sufletele tremură în fața marilor întrebări ale vieții și morții, iar ochii se ridică tot mai des spre cer, întrebători, spre viața de dincolo.

Apele sunt tulburi, «peștii» sunt învrăbiți. Acum e vremea pescuitului, «acum e vremea potrivită, acum e ziua mântuirii» (II Cor. 6, 2). Acum e vremea lucrului necurmat în ogorul Domnului, acum e vremea preoților lui Hristos.

De aceea găesc bun prilej să ne oprim puțin cu gândul și mai ales cu inima asupra înfricoșatei misiuni a preoților Bisericii lui Hristos. Căci principalul lucru în viața noastră, a preoților, este să ne cunoaștem misiunea, să ne pătrundem cu cutremurare sfântă de misiunea noastră, și să ne devotăm ei cu totală lepădare de sine. Toate celelalte vor urma dela sine: programe și mijloace de luptă. Toate celelalte vor urma dela sine, pentru că cel ce se pune în slujba lui Iisus, cu tot sufletul și cu toată puterea, pe acela îl conduce, îl întărește, îl luminează și-l mângăie bunul lui Stăpân.

Deci: care e misiunea preotului în lume? Vom răspunde de îndată printr-o asemănare evanghelică. Domnul Iisus ne spune despre Sine: «Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, se va mântui» (Ioan 10, 9). Toată sbătarea vieții, a culturii, a civilizației, e zadarnică și pierzătoare, dacă ea nu ne duce la mântuirea sufletului care se află în Hristos, prin Biserica Sa. «Eu sunt Ușa mântuirii», strigă Domnul Iisus omenirii de peste veacuri. Dar, vai, cât de surdă e ome-

aici pe pământ, dar cu atât mai mult se vor ridica cu gândul la cer, unde s'au înălțat sufletele lor. Tu, Izbăvitorule, care ștergi lacrimile celor îndurerăți, ocrotește cu mângăierile Tale soțiile credincioase ale celor chemați la Tine și înger păzitor trimite copilașilor lor.

Tu, Mântuitorule, care ne-ai răscum-părat cu scump sângele Tău vărsat pe Cruce și nu lași nici o jertfă neprihă-nită fără binecuvântarea Ta, fă să ro-dească jertfa plăcuților robilor Tăi Ioan și Vasile, pe pământul țării noastre, pe care au iubit-o din toată inima lor, roa-dele virtuților cari înalță neamurile și le fac biruitoare împotriva puterilor întune-ricului. Revarsă în sufletele fiilor popo-ruului românesc duhul credinței care mută munții, duhul iubirii care toate le rabdă și niciodată nu piere, duhul nădejdi care leagă inimile de telurile cele mai presus de fire ale vieții ce se înfrunțește cu jertfa. Trimite conducătorilor popo-ruului nostru duhul înțelepciunii și al în-telegerii, duhul sfatului și al puterii, ca să cunoască planurile Providenței Tale. Pogoară în inimile tinerimii noastre du-hul ascultării de voia Ta cea sfântă, duhul rugăciunii și al muncii, duhul jertfelniciei care a sălășluit în aleșii Tăi Ioan și Vasile.

Biserica Ta, clădită de jertfa Ta pe Cruce, prin noi smeriții slujitorii ei, în-sofește cu binecuvântările ei sufletele ro-

nirea față de această strigare!... Vai cât de greu vin oamenii la Ușa mântuirii!

«Eu sunt Ușa». Dacă Domnul Iisus este Ușa mântuirii, apoi preotul este cel chemat să stea lângă această Ușă, să cheme sufletele la Ea și să le-o deschidă cu cheile puterii date lui de Hristos. Așa dar Ușa mântuirii nu e lăsată singură, ci bunul Mân-tuitor a rânduit ușieri, cari s'o arate și s'o deschidă oamenilor. De ase-menea oamenii n'au fost lăsați singuri și neștiutori în fața Ușii prin care se capătă mântuirea sufletelor. Ci, Dom-nul a rânduit ușieri dintre oameni, cari cu jertfă de sine și putere de sus să cheme oamenii la singura Ușă a fe-ricirii veșnice.

Dacă aflarea și intrarea pe Ușa mântuirii e un lucru atât de însemnat pentru un suflet, cât de mare și de însemnată trebuie să fie misiunea «ușierilor» cari sunt rânduiți să cheme sufletele la mântuire, să le arate Ușa și să le-o deschidă? Mai ales că fără ușieri Ușa nu poate fi deschisă. Căci numai ușierilor li s'a dat puterea de a deschide Ușa mântuirii (Ioan 20, 22—23).

Iată marea și înfricoșata misiune și răspundere a preotului. El e ușierul dela Ușa mântuirii. În mâinile lui sunt cheile Ușii (Mat. 16, 10). Numai el poate deschide Ușa. Nu oricine! Ci numai cel ce are cheile.

Ce se va întâmpla însă când «ușierul» nu stă lângă Ușă, silindu-se până la jertfă să cheme sufletele și să le deschidă Ușa? Ce se va în-tâmpla când ușierul se va ocupa cu alte treburi și afaceri, cu alte «mi-siuni» și «însărcinări»? Ce se va în-tâmpla când ușierul își uită de rostul,

bilor Tăi Ioan și Vasile pe drumul veș-niciei și dacă oamenii fiind, trup purtând și în lume viețuind, au căzut în neascu-tarea poruncilor Tale, Tu ușurează-le, iartă-le, lasă-le toate greșelile cele de ve-și fără de voe, cele cu știința și cu ne-știința, iar sufletele lor, ca pe ale slugilor Tale celor bune și credincioase, primește-le întru bucuria Ta, stăpâne, în corturile dreptilor, le așează și le odihnește pe ele. Căci ei au împlinit cuvântul ce ni l-ai dat prin îngerul Bisericii Tale: «Fii credincioși până la moarte, și-ți voi da fie cununa vieții» (Apocalips 2, 10).

Binecuvântate să fie numele lor în cartea veșniciei Tale și neuitată să ră-mână amintirea lor în neamul nostru, din veac în veac!

Tu ne-ai dat nădejdea vieții celei veșnice, întru care în legătură cu Tine, primim cu supunere ceea ce dai și cu smerenie dăm ceea ce ne dai, căci Tu ești Dumnezeu nostru și Tie se cuvine toată cinstea, slava și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Amin!

Ajutorul legionar din orașul no-stru, pus sub priceputa conducere a Păr. Prof. Dr. Teodor Bodogae, a făcut ade-vărate minuni cu venirea sa în ajutorul celor lipsiți, de sf. Sărbători ale Crăci-unului și Anului nou. E ceea ce se poate vedea din bilanțul pe care-l publicăm în acest număr. Și din cele cari vor urma.

Mai multe și mai pe răgaz — altă dată.

când ușierul părăsește ușa la care a fost pus și se duce pe la alte «uși»? Atunci oamenii cum vor afla Ușa mântuirii și cine le-o va deschide? Câte suflete rămân fără mântuire, departe sau chiar aproape de Ușă, din pricina ușierilor adormiți sau ple-cați dela slujba lor?

Ah, să ne înfricoșăm de această grozăvie care se vede destul de des printre noi, preoții! Să ne trezim, să ne punem sufletul pentru turma lui Hristos, mai ales în vremea de acum când oamenii, speriați de clătănările vieții, aleargă în toate părțile după scăpare, după mântuire, după pace și mângăere sufletească. Să nu stăm o clipă în loc. Ci pururea de straje lângă Ușa mântuirii, să chemăm și să deschidem oamenilor Ușa păcii spre limanul adevăratei vieți. Astăzi sufletele dau năvală către împărăția lui Hristos. Să vrem doar să le che-măm, să ne silim doar să le arătăm calea, și să le deschidem Ușa, și ele vor veni.

Ia să vedem, iubite frate preot, cum ne îndeplinim misiunea? Cum stăm și ce facem lângă Ușa mântuirii? Să nu uităm că suntem «ușieri» la Poarta fericirii veșnice, să nu uităm că în mâinile noastre a pus Domnul cheile. Să primim în jur să vedem cum se bat «peștii» în apa tulbură a zilelor de acum. Să aruncăm plasa Evangheliei. Iată cum aleargă oamenii pe lângă Ușa mântuirii, cât de mult o doresc și o caută ei! Oare vom putea rămânea nepăsători? Oare nu vom «striga de pe acoperișul ca-selor» și ni vom chema sufletele la Hristos? Oare vom rămânea departe de Ușa lângă care am fost puși? Oare vom rămânea să ne caute oa-menii prin lume, să ne ducă la Ușă ca să le-o deschidem?

Să ne trezim, să pornim la lucru, la luptă! Căci lucrul nostru al preo-ților e o luptă necurmată cu stăpâni-torul lumii acesteia, diavolul, care «ca un leu aleargă și răcnește» să piardă turma lui Hristos.

Așa dar Domnul Iisus este Ușa mântuirii. Ba, mai mult decât atât: El este însăși mântuirea. În acest caz preotul, prin misiunea lui de «sare a pământului», de «lumină pusă în sfeș-nic» și prin puterea ce-i este dată de Domnul Iisus de a lega și deslega păcatele oamenilor, — în cazul acesta zic, preotul este chiar ușa mântuirii / Iată o altă față măreață și înfricoșată a misiunii noastre preoțești, de ur-mași ai apostolilor în lume. Noi pu-tem fi ușa mântuirii pentru multe su-flete. Ba, mai mult: noi suntem, noi trebuie să fim ușa mântuirii, prin mi-siunea, lupta și viața noastră.

«Așa să strălucească lumina voa-stră înaintea oamenilor ca văzând fap-tele voastre bune să preamărească pe Tatăl vostru care este în cer» (Mat. 5, 16). Așa să fie viața noastră, a preoților, ca oamenii văzând faptele noastre să vadă pe Hristos și să prea-mărească pe Tatăl care a trimis pe Fiul pentru mântuirea lumii. Iată cum, Iisus fiind mântuirea, preotul este ușa mântuirii. Iată cum viața noastră pre-dată cu totul lui Hristos devine ușa mântuirii pentru multe suflete.

Dar dacă preotul este ușa mân-tuirii, eu mă întreb cu groază: Ce se va întâmpla când preotul și-a lăsat «sarea» să se strice în noroiul lumii acesteia? Ce se va întâmpla când preotul și-a pus «lumină» sub obrocul întinericului pierzător? De sigur că atunci ușa mântuirii s'a închis pentru multe suflete. De sigur că atunci multe suflete vor rămânea pradă stă-pânitorului întinericului. Și atunci se va împlini cu noi, preoții, cumplita strigare a Domnului Iisus: «Vai de voi... pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor: nici voi nu intrați

în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre» (Mat. 23, 13).

Noi, preoții, suntem și ușa, și ușieri ai mântuirii. Să nu uităm nici o clipă adevărul acesta înfricoșat. Să ni-l scriem cu foc pe inimă. Căci vai de noi de nu vom vesti Evanghelia (I Cor. 9, 16), de nu vom chema su-fletele la mântuire. Vai de noi de nu vom arăta oamenilor, în viața noa-stră, prin faptele noastre, pe Hristos, Ușa mântuirii. Și vai de noi, de o sută de ori vai de noi, de vom în-chide ușa mântuirii măcar unui su-flet. Să băgăm bine de seamă, căci dacă e greu să deschidem cuiva Ușa mântuirii, apoi e foarte ușor să i-o închidem prin depărtarea noastră de Hristos.

Preotul Nicolae Vonica

Recepția de Anul nou de la reședința episcopescă din Cluj

Arătam în numărul precedent al foii noastre că viața bisericească a ro-mânilor ortodocși ardeleni de dincolo de vremelnicul hotăr, își reia cursul normal. Concertul de colinde din preajma Cră-ciunului și reluarea vizitațiilor canonice de către P. Sf. Episcop Nicolae Colan, întăreau spusele noastre.

Aflăm acum că în ziua de Anul nou, a avut loc îndătinată recepție la reședința Episcopiei noastre din Cluj. P. Sf. Episcop Nicolae Colan a primit cu acel prilej urările păstorilor Săi, mișcător talmăcite de Păr. consilier epar-hial Laurențiu Cărea.

Le-a răspuns tuturor P. Sf. Sa, fă-când urări de mai bine pentru noul an, în cuvinte pe cari frații de dincolo și le vor fi talmăcit așa cum bănuim cu toții.

Comemorarea lui Ionel Moța la Sibiu

S'au împlinit, în 13 I. c., patru ani dela eroica moarte a lui Ionel Moța care, împreună cu alt martir legionar, Vasile Marin, s'a jertfit, departe de patrie, întru apărarea crucii lui Hristos.

Din acest prilej, Centrul studențesc „Petrul Maior” din Sibiu a organizat Luni un festival în memoria celui care l-a fost președinte în 1922 și care a ridicat mișca-re legionară, murind cu arma în mână pentru creștinătate și învățăturile ei.

Comemorarea s'a început prin para-stasul din catedrala mitropolitană, unde I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae al Ardealului, în fruntea soborului de preoți, a făcut po-menirea celui dispărut, de față fiind repre-zentanții autorităților sibiene și numeroși credincioși. Corul centrului studențesc le-gionar al Ardealului, sub conducerea Păr. Prof. Petru Gherman, a dat răspunsurile. S'a citit, la această srbă, rugăciunea în-tocmită de înaltul nostru chierarh acum patru ani, la moartea lui Ionel Moța, ear detașamentele de studenți au depus jură-mântul.

Urmând îndemnul cari ne-au venit din mai multe părți, reproducem în acest număr textul rugăciunii rostite de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, cu atât mai vârtos cu cât numărul de acum patru ani, în care a fost publicată pentru prima dată, s'a epui-zat îndată după apariție.

Festivalul s'a ținut în sala prefecturii județene, la ora 20 și jumătate. Corul le-gionar, condus de prof. P. Gherman, a în-tonat Tatăl nostru. După aceasta, președin-tele Centrului, dl Gh. Vornica, apoi dl A. C. Ionescu, au evocat figura luptătorului legionar ardelen, care va fi păstrată cu mândrie și recunoștință în toate sufletele românești.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Strădanii ortodoxe în Eparhia Clujului

Lupta pentru păstrarea Legii strămoșești pe care au pornit-o românii rămași dincolo de hotarul spânzurat pe culmea Feleacului, e în plin marș. Și acum, ca și în tot trecutul ei de jertfe generoase, Biserica se află «cu crucea'n frunte». P. Sf. Episcop Nicolae Colan, după cum vedem din atâtea manifestări recente, își onorează cu vârf și îndesat menirea de paznic și însuflețitor al comorilor de viață autentic românească, pe cari ni le-a agonisit Biserica în tot trecutul ei.

1. O mare problemă de viață ortodoxă și românească a fost rezolvată de P. Sf. Sa prin asigurarea funcționării Academiei noastre teologice din Cluj și în acest an școlar. Rămăsese cu abia câțiva profesori — între ei, inimosul rector Păr. Prof. Dr. Liviu G. Munteanu — P. Sf. Episcop Nicolae Colan n'a pregetat să coboare în mijlocul studenților, făcând efectiv și zi de zi cursurile reglementare, ca pe vremea când ostenea aici la Sibiu. Pilda P. Sf. Sale întrece ori ce cuvânt de apreciere. Ea a fost înțeleasă și urmată de Consilierii eparhiali. Pregătirea clerului — și deci continuitatea lui și astuparea dureroaselor goluri rămase în satele de dincolo pe urma expulzării sau plecării de bună voie sau de frică a atâtor preoți — este astfel asigurată. E un adevărat noroc că P. Sf. Episcop Nicolae Colan e om de carte și dascăl prin vocație și prin pregătire.

2. Viața Ilustrată, neîntrecută revistă de familie, astăzi singura publicație periodică de acest fel în Ardealul răpît, «pătrunde în toate satele» (Citez dintr-o scrisoare venită de dincolo).

E de datoria noastră a tuturor a s'o sprijinim din răspuțeri, cu colaborări și abonamente.

3. Prin strămutarea la Alba-Iulia a folii «Renașterea», Episcopia ortodoxă a Clujului a rămas fără organ oficial de presă.

Aflăm acum că nu peste mult va apărea — din inițiativa și cu purtarea de grije a P. Sf. Episcop Nicolae Colan — o nouă foaie oficială a Episcopiei Clujului, care se va intitula **Semănătorul**.

Cu atâtea «rândunele», tot va adia un vânt de primăvară și pentru atât de crâncen încercații noștri frați.

Dumnezeu s'ajute, cum ne rugăm într-una.

Eparhia Clujului

Organul național bisericesc **Renașterea**, cu sediul deocamdată în Alba-Iulia, arată în nrul său din 12 I. c. starea eparhiei Clujului, înainte și după arbitrajul dela Viena, în următoarele:

Eparhia Vadului, Feleacului și Clujului a fost una dintre cele mai temeinic organizate eparhii ale Bisericii ortodoxe din România.

Ctitorul ei, episcopul Nicolae Ivan, în cei 16 ani de arhipăstorie a înzestrat-o cu tot ce a fost necesar pentru ca să fie o cetate a ortodoxismului și a naționalismului.

Până la înființarea episcopiei Maramureșului, eparhia a avut 18 protopopiate cu peste 400.000 de credincioși.

La data arbitrajului dela Viena avea 15 protopopiate, 395 parohii și peste 100 filii organizate, cu un număr de 333.823 de credincioși.

Au rămas, în teritoriul cedat, 7 protopopiate, 193 parohii și 56 filii, cu 153.627 suflete.

Aici a rămas P. S. Sa episcopul Nicolae Colan și consiliul eparhial.

Ungurii n'au recunoscut însă, nici până azi, actuala organizare a episcopiei noastre din Cluj.

Pe teritoriul României au rămas din eparhie: 8 protopopiate, 202 parohii cu 179.896 suflete.

Pentru conducerea administrativă a a acestei părți s'a organizat un vicariat la Alba-Iulia, cu data de 6 Septembrie 1940,

și acest organism și-a început activitatea imediat. Vicariatul se compune acum dintr'un consiliu, format din 3 clerici și 6 mireni.

Anul 1941 este chemat să decidă și în privința eparhiei Clujului, și rugăm pe Dumnezeu să ajute neamul românesc în voința sa de restaurare a hotarelor vechi, în Ardealul nostru.

Nr. 12.464/1940.

AVIZ

Având în vedere că o seamă de preoți refugiați, cari au cerut să fie numiți în posturi vacante din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, n'au raportat Consiliului arhiepiscopesc că și-au ocupat postul, iar alții s'au plasat în alte posturi fără să raporteze despre aceasta, se îndrumă a înainta raport că și-au luat postul în primire și să ceară dela Secretariat Singhelia arhierescă.

Cei ce nu se vor conforma acestui ordin, vor fi considerați demisionați din posturile la care au fost numiți, iar posturile vor fi declarate vacante. Oficiilor propotopești li s'a trimis ordin în această chestiune.

Sibiu, 15 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Adunări legionare se țin Duminică, în 19 I. c., în toate orașele țării. Reprezentanți autorizați ai mișcării legionare vor trata subiectul: **Lupta Germaniei național-socialiste și a Italiei fasciste pentru instaurarea unei noi ordine europene.**

Numărul de Crăciun al ziarului românesc de la Cluj «Tribuna Ardealului», prezintă pe 12 pagini un material bogat și ales. Articolele cu subiect religios — în frunte cu pastoralele de Crăciun ale P. Sf. Lor Episcopii Nicolae Colan, Iuliu Hossu (Cluj) și Dr. Ioan Suciu (Oradea) — abundă peste tot, alături de preocupări de natură națională, culturală, economică etc., și de partea informativă.

Ortodocși și uniți s'au întâlnit în paginile acestui număr de sărbătoare, nu numai fiindcă și unii și alții vorbesc aceeași limbă, ci pentru că toți simt la fel. Semnează în acest număr dnii: Dr. E. Nicoară, Dr. Emil Hațieganu, Dr. Ioan Olteanu, Prof. Gavril Bichigean, Preot Teodor Ciceu, Liviu Micșa, ș. a.

Henri Bergson, celebrul filosof spiritualist francez, a murit.

S'a născut la Paris, în 1859. A fost profesor la Universitatea din Clermond Ferrand și la Collège de France din Paris.

Sistemul său filosofic se caracterizează printr'un spiritualism care accentuează existența originară a vieții și independența ei.

Lucrările sale cele mai importante tratează despre Timp și Libertate (1889), Materie și Memorie (1896), Evoluția creației (1907), și Cele două surse ale Moralei și ale Religiei (1933). Ultima a format obiectul unui studiu mai amplu, publicat în foaia noastră, la scurtă vreme după apariția cărții.

† Iosef Strzygowski. Iată un nume care unora nu le spune mai nimic. Ca atâtea nume cari sunt realmente mari, adică devotate cu totul slujbei pe care și-au propus s'o îndeplinească până la capăt în această viață.

Josef Strzygowski a fost profesor de Istoria artei la Universitatea din Viena și directorul Institutului de cercetări afectat acestei științe. A cutreerat cu echipele sale toată Europa, ca să se hotărască apoi pentru comorile de artă ale Răsăritului, cari i se păreau a fi mai vrednice de ostenele sale, ca unele cari îi ofereau sursa artei europene.

A muncit la catedră și cu peana ca puțini alții. A fost de o modestie pe care numai dascălii de lege veche o mai cunosc.

S'a stins din viață la 2 Ianuarie a. c., în vârstă de 79 ani.

Nouă ne-a lăsat o prețioasă mărturie a marelui său prestigiu de savant și a se-

riosității școlii sale: E profesorul Dr. Coriolan Petranu, titularul catedrei de Istoria artei de la Universitatea Ardealului, autorul atâtor lucrări de specialitate cari i-au agonisit un apreciabil prestigiu în cercurile științifice de peste hotare, și iscusitul cercetător al comorilor de artă veche românească pe cari le reprezintă vechile noastre biserici de lemn.

† Prof. VIRGIL SIMONESCU

pictor academic

Anunțăm cu durere trecerea din această viață a cunoscutului și iscusitului pictor bisericesc Virgil Simonescu, întâmplată în seara zilei de 2 Ianuar a. c. în mijlocul familiei sale, în Lugoj.

Profesorul și pictorul academic Virgil Simonescu moare la o vârstă când se pregătea să mai aducă frumoase roade și însemnate servicii artei noastre bisericești.

Pompoasa catedrală din Sibiu, aștepta să fie îmbrăcată prin maestrul lui penel în haină nouă.

Moare în etate de 60 de ani luminat de o aureolă artistică, pe care eternitatea o va proslăvi. Din sufletul lui nobil și-au înșușit atâtea generații mult elan de muncă și de iubire pentru frumosul și arta românească.

Profesorul V. Simonescu s'a născut în Gladna română din județul Severin, unde tatăl său era brigadier silvic. Studiile liceale le-a făcut la liceul din Sibiu, Orăștie și Lugoj.

Părintele său doria să îmbrățișeze cariera preotească și a fost foarte nemulțumit când fiul său s'a dedicat studiului picturii, pentru care el avea un pronunțat talent.

Studiile le-a făcut la renumita școală din München, unde a fost ajutat cu deosebire de „Masa poganilor” din Lugoj, al cărui președinte era distinsul avocat Coriolan Brediceanu.

Această masă a ajutat 2 talente remarcabile: pe Traian Vuia primul inventator al avionului cu care s'a ridicat dela pământ și pe pictorul V. Simonescu.

Regretatul V. Simonescu după primul an de studiu la München a pictat, în 1904, prima biserică în factura tempera în comuna Boldur.

După absolvirea Academiei de pictură a făcut călătorii de studii la Paris, Düsseldorf, Berlin, Dresda și Veneția.

În anul 1919 a fost numit profesor titlu de desen artistic la liceul „Coriolan Brediceanu” din Lugoj. În anul 1921 la concursul tinerimei române elevii săi au obținut premiul I pentru lucrările expuse. Pictorul Virgil Simonescu s'a specializat în pictura bisericească bizantină. A pictat 56 de biserici, între cari amintim biserica din Vârșet, biserica din Tinca (jud. Bihor), Sânt-Ohalm (prof. Deva), dar cea mai monumentală lucrare a lui este pictura bisericii greco-catolice din Lugoj; mai multe portrete, dintre cari amintim reușitul portret al fruntașului bănățean C. Brediceanu. Regretatul Simonescu este un creator de școală nouă în pictura bisericească dela noi și era un modest, cinstit și însuflețit român.

El reprezintă școala bizantină moderată, introdusă la noi prin renumitul pictor Octavian Szmigelski dela Blaj, care deși unit, a ajuns să picteze catedrala ortodoxă română din Sibiu, așa cum Simonescu, ortodox fiind, a ajuns să picteze catedrala noastră unită din Lugoj. Și putem spune să discipolul și-a întrecut dascălul.

Moartea profesorului Simonescu o regretă toată lumea, dar cu deosebire conducătorii vieții noastre bisericești, cari așteptau să împodobească încă multe lăcașuri dumnezeiești prin opere de artă.

Mitropolitul Blajului îl rugase să picteze catedrala din Blaj, făcuse planurile, dar — moartea a curmat totul.

Înmormântarea regretatului defunct s'a făcut în 4 Ianuar în Lugoj cu participarea întregii societăți românești din Lugoj și jur.

Pe sicriu s'au depus numeroase cununii și s'au rostit mai multe cuvântări funebreale; a vorbit protopopul nostru din Lugoj Dr. Mihăescu, canonicul Brânzeu, Dr. Aurel Peteanu și prof. Dr. Bârlea.

Odihnească cu dreptii!

BILANȚ

Despre donațiile în bani și în natură primite și distribuite de Ajutorul legionar Sibiu dela 13 Oct.—31 Decembrie 1940.

1. Suma de bani realizată până la 31 Decembrie 1940:
în sumă de Lei 1.371.350
pentru sinistrați 124.860
2. Donații în natură 165.300
3. Ajut. în bani distribuite 165.300
Cazuri de boală, înmormântare, ajutor de chirii etc.
Imprumut pentru preluări de întreprinderi etc. 185.250
4. Donații în natură distribuite:

a) Alimente:

Grâu	250 kgr.
Făină de grâu	2150 "
Porumb	560 "
Cartofi	8320 "
Carne și untură	835 "
Zahăr	685 "
Orez	400 "
Ceai	5 "
Săpun	50 "

b) Imbrăcăminte:

Cămăși	193 buc.
Indispensabili	212 per.
Cearceafuri	31 buc.
Vestoane	96 buc.
Pantaloni	82 per.
Paltoane	58 buc.
Jersee	75 buc.
Ciorapi	98 per.
Rochii	30 buc.
Bluze	18 buc.
Ghete de diferite mărimi	302 per.

c) Medicale:

Consultații 187. Medicamente în valoare de Lei 27.320.

d) Combustiuile:

25 vagoane lemne, cele mai multe duse la domiciliu.

5. Cantinele:

a) Pentru publicul mare două cantine, una pentru funcționari mărunți, pentru refugiați și pentru studenți, iar alta pentru muncitori.

În timp de șase zile se va deschide a II-a cantină muncitorească.

I. Cantina Nr. 1. (deschisă la 17 Noiembrie 1940). În 45 de zile a servit: 13.012 mese cu preț mediu de 23 lei; 4513 mese gratuite servite refugiaților și celor nevoiași în preț aproximativ de Lei 55.000.

II. Cantina Nr. 2 (muncitorească) deschisă la 11 Dec. 1940. În 20 zile a servit: 3250 mese cu preț mediu 11 lei.

III. Cantinele școlare. Din ziua de 18 Noiembrie 1940 funcționează 6 cantine școlare la 6 școli primare din localitate unde iau amiaza gratuit 600 copii săraci.

Măncarea se fierbe în bucătări speciale la Reg. 90 Inf. și 35 artilerie, iar de acolo se transportă cu două bucătări ambulante la cele șase școli.

Ajutorul legionar plătește pentru întreținerea acestor cantine școlare aproximativ lunar 80.000 lei; iar din 7 Ianuarie plătește 110.000 lei.

6. Prin serviciul de plasare au fost plasați până la 31 Dec. 1940: 43 intelectuali, 270 lucrători.

Revenim cu amănunte în numărul următor.

Omagiul spaniol. La aniversarea a patra a morții legionarilor Moța și Marin s'a publicat în Madrid întâiul volum al colecției „Biblioteca mișcării legionare române”; volumul are titlul: „Legionarii români Ion Moța și Vasile Marin, morți pentru Dumnezeu și Spania”. Cartea cuprinde biografiile celor doi eroi și va fi continuată cu alte publicații la fel.

Demascarea foștilor masoni

Dl Horia Sima, comandantul Mișcării legionare și vicepreședintele Consiliului de miniștri, a dat un comunicat prin care anunță, că s'a descoperit un material extraordinar de important în arhivele fostelor organizații masonice cu privire la activitatea nefastă pentru neam a membrilor lor. El va fi dat curând la iveală și va descoperii Țării adevărata față a multor foști conducători politici și culturali, luându-se și măsurile cuvenite împotriva lor.

Biserica ortodoxă română care a condamnat cea dintâi francmasonerie, într-o vreme în care aceasta era atotputernică, a așteptat acest moment de reală împrăștiere și anihilare a teribilei oculte anticreștine și antinaționale.

OMILIA

„la aminte la tine însuși”

(A doua Lege 15, 9), de sfântul Vasile cel Mare (traducere)

(Urmare)

Această poruncă (la aminte la tine) este atât celor suferinzi, cât și celor sănătoși prea folositoare. Cât e vorba de boale, doctorii poruncesc celor suferinzi, să ia aminte la ei înșiși, ca nu cumva să se zădărnicească vreun mijloc al vindecării. La fel și doctorul sufletelor noastre, prin această poruncă vindecă sufletul cel bolnav și rănit de păcat. Ia aminte la tine zice ca, potrivit cu gradul păcatului, să primești și vindecarea. De este mare și greu păcatul, este nevoie de multă pocăință, mărturisire, lacrimi amare, priveghere și post; iar de este ușoară și de iertat, greșala se cade să o îndrepteze pocăința. Ia aminte la tine însuși, ca să înțelegi starea sănătoasă a sufletului sau boala lui. Mulți, neavând luare aminte, nu înțeleg că au boală mare și de nevindecă și deci sunt bolnavi.

Este mare folosul pe care îl aduce această poruncă și pentru aceia cari sunt sănătoși cu sufletul și săvârșesc lucrările virtuții. Această poruncă vindecă pe cei bolnavi sufletește, iar pe cei sănătoși îi face desăvârșiți. Fiecare dintre noi creștinii cari suntem învățați în școala cuvântului lui Dumnezeu, este așteptat la o slujbă dintre cele orânduite de Evanghelie. De oarece în casa cea mare a lui Dumnezeu — în Biserică (după cuvântul apostolului Pavel II Tim. 2, 20) nu sunt numai vase deosebite de aur, argint, lemn și lut, ci și lucrări deosebite. Prin urmare are casa lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu Celui viu: vânători, lucrători, ziditori, agricultori, păstori, luptători și ostași. Deci tuturor acestora se potrivește această poruncă, și fiecare din ei se dă mijlocul prin care săvârșește lucrul lui cu sârguință. Ești vânător, creștin? Vânătorul pe care l-a trimis Dumnezeu zicând (prin profetul Ieremia) „iată eu trimit pe mulți vânători și vor vâna peste toți munții”. Se cade să vânezi și să câștigi sufletele cari trăiesc în păcat. Ia aminte deci să nu scapi vânatul și si-lește-te să prinzi prin cuvântul adevărului pe cei înrăutățiți de păcat și să-i aduci la Mântuitorul. Ești călător? (Zice David: „pașii mei îndreptează-i” Ps. 118, 133). Ia aminte să nu te abatăi dela drumul cel drept și să rămâiești la stânga sau la dreapta. Ești arhitect? Se cade să iai aminte și să așezi temelia sigură de piatră care este credința în Iisus Hristos. Ești ziditor? Ia aminte ce vei zidi: nu lemne, iarbă sau trestie (va să zică lucruri deșarte și stricăcioase) ci aur, argint și pietri scumpe (lucruri și virtuți prea cinstite). Păstorul oilor cuvântătoare să ia aminte ca nu cumva să nesocotească ceva din cele cerute de lucrul pastorației. Ce îi cere această artă? Să întoarcă la drumul cel drept pe omul care a fost amăgit. Să pună legătură bună celui care a căzut și a fost rănit de păcat, să vindece pe cel bolnav sufletește. Creștinul să se îngrijească de suflet, după cum agricultorul sapă în jurul

smochinului neroditor, și-i dă cele ce îi ajută spre rodire. Să pătimească ca un ostaș care se luptă lupta cea bună împotriva darurilor celor rele și patimilor trupului. Să ia toate armele pe care le-a poruncit Dumnezeu. Să ia aminte la sine ca un luptător, ca nu cumva să calce vreo lege a luptei, pentru că nimeni nu primește premiul și cununa dacă nu s'a luptat după lege, (II. Tim. 2, 5). Urmează și tu lui Pavel care alerga și se întrecea, luptându-se ca un bun luptător. Să ai atență privirea sufletului, și să te păzești de cele rele. Ține atență privirea spre dușman în drumul virtuții. Înaintea totdeauna spre cele din față. În luptă să te răboești cu dușmanii cei nevăzuți. Cuvântul lui Dumnezeu astfel te vrea în toată viața ta, adevărat să nu fii nepăsător și adormit, ci supraveghind sufletul tău cu deșteptată luare aminte.

Nu-mi va fi de ajuns o zi întreagă să arăt și felurile în cari creștinul poate să lucreze pentru propovăduirea Evangheliei lui Hristos, și puterea ce o are porunca lui Dumnezeu cea despre luarea aminte, fiind potrivită la toți fără deosebire.

Inceputul unei serii de documente transilvane

(=) În șirul numeroaselor sale opere de specialitate, profesorul universitar și academicianul I. Lupaș dă astăzi la lumină volumul I din:

Documente istorice transilvane, 1599—1699. Tip. „Cartea Românească”, Cluj, 1940. Pg. 522+X. Lei 400.

Editorul acestei publicații, unul dintre conducătorii „Institutului de Istorie Națională”, fondat în Cluj la 1920 de Regele Ferdinand I., — reușește în noua sa lucrare, pe cât de voluminoasă, pe atât de prețioasă, printr-o amănunțită lămurire să lumineze mai adânc multe stări interne din Transilvania veacului al 17-lea, precum și relațiile transilvane cu țările vecine și cu Viena habsburgică.

Seria colecției documentelor transilvane începe cu anul 1599, — anul memorabil al înscăunării lui Mihai Viteazul la cârma Transilvaniei, și se termină, în vol. I, cu documentul Nr. 206 din anul tratatului dela Carloviț, 1699.

Profesorul și istoricul nostru se adresează către toți domnii profesori de istorie și de literatură română din cuprinsul țării, în primul rând către foștii și actualii săi studenți; — dar cartea o pot, tot așa de bine, întrebuința și alți iubitori ai trecutului românesc de pe plaiurile transilvane, frumoase și sbuciumate. Ea poate fi folosită din numeroase puncte de vedere: bisericesc, național, școlar, artistic (emblema dela p. 403, b. o. sau alte frumuseți) etc.

Nu putem încheia această scurtă notiță, fără a indica unele momente ce ni s'au părut în deosebi vrednice de reținut. Așa b. oară: în răvașul din 2 Decembrie 1648 al arhiepiscopului Ștefan al Transilvaniei (autorul Predosloviei din 1648 a Noului Testament) către doi preoți, vedem semnătura lui Ștefan Simion Arhiepiscop, întărită cu o mică pecete (pag. 245).

În alte două documente: Fratele mitropolitului Sava Brancovici este „*pan Giorgie Brâncoveanu*” (pg. 330), sau „*giupânul Gheorghe Brancovanul*” (pg. 331), în a. 1673, nu Brancovici.

Vlădica, de slabă amintire, Atanasie dela Alba-Iulia, într-o scrisoare *ungurească*, trimisă în 1698 primarului din Sibiu în cauza unor preoți, iscălește: „*Wladika Afthanaszi*”. (pg. 457). În altă scrisoare, din același an, semnează: „*Kegyelmed jo akaro szolgaja Aftánászi Oláh Püspök*...” (pg. 459).

Manifestul, vestit în felul lui, al unirii lui Atanasie și a protopopilor, dela 7 Oct. 1698, poartă, pe lângă alte iscălituri, și adaosul autograf al vlădicului Atanasie (pag. 466). —

Cevaș mai mângâitoare este: Invoiala lui Ștan Miclăuș, — scrisă cu cirile, în 1628, la Săcel, în cauza unei mori situate în acel teritoriu, — ca dovadă grăitoare despre un țaran știutor de carte, — vor fi

fost poate și alții, — la începutul veacului al 17-lea (pag. 173) — și, în același timp, un semn despre oarecare pulsație de viață culturală românească în vremuri depărtate.

Pildele colecției s'ar putea înmulți, — dar bunii cetitori le vor găsi fără să le mai indicăm.

INFORMAȚIUNI

Prefectura județului Sibiu își continuă opera de asistență socială contribuind, în mare măsură, la ajutorarea numeroșilor refugiați. Biroul refugiaților, condus de dl Dr. A. Frățilă, a distribuit o sumă aproape de 470 de mii de lei, din care 300.000 lei au fost dați de ministerul economiei naționale, restul din partea prefecturii Sibiu, a preturii și a altor binevoitori contribuenți. Tot în urma intervenirii dlui prefect Dr. I. Fleșeriu s'a dat refugiaților 200 de stânci de lemne de foc, cu prețuri reduse sau gratuit.

Locuitorii României au atins, înainte de cedarea teritoriului ocupat un total de 20.050.378, din care: 14.656.648 (73,1%) români; 1.506.605 (7,5%) unguri; 1.088.430 ruteni; 782.283 germani (3,9%) și 734.901 evrei (3,7%); 409.273 bulgari (2%) și 872.239 (4,4%) alte neamuri. — Populația pierdută, în urma evacuării, se ridică la 6.758.954 loc., din cari 3.373.943 români. — În actualele granițe adăpostim o populație totală de 13.291.424 locuitori din, care: 11.282.708 români (84,9%); 536.024 unguri (4,0%); 587.230 germani (4,4%); 283.094 evrei (2,1%); 77.403 bulgari (0,6%); 74.628 ruteni (0,6%), 450.337 alte neamuri.

Mușămărită. Dl Dr. Vasile Bologa-Sibiu, mulțamește respectuos pentru urările primite de anul nou și onomastică, și exprimă deasemenea profund simțite urări.

Toți refugiații din teritoriile pierdute (Basarabia, Bucovina de nord și Transilvania de nord) aflători în orașul Sibiu, sânt invitați — în baza ordinului ministrului de justiție — ca, până în 25 Ianuar 1941, să depună la prefectură, biroul refugiaților, o declarație despre drepturile și interesele părăsite la fostele lor domiciliu sau sedii.

Date din viața bisericii evanghelice săsești în Sibiu. Revista sibiană a bisericii evanghelice săsești comunică datele privitoare la mersul vieții credincioșilor săi din Sibiu în anul 1940. Se constată un regres față de stările anului precedent. Astfel: botezuri au fost 236 (cu 74 mai puține decât în 1939); cazuri de moarte 259 (cu 18 mai multe decât în 1939); căsătorii 123 (cu 39 mai puține) între acestea 26 mixte. Au trecut la biserica ev. 25 persoane, au ieșit dintr'nsa 23 persoane. Numărul sufleteilor bisericii ev. săsești din Sibiu este 20.026. — Regresul amintit este atribuit greutăților economice ale anului, provocate și prin concentrările militare.

Biserică ortodoxă. Din Praga se anunță, că în orașul Hradec Kralové, în nord-estul Cehiei, câțiva credincioși ortodocși intenționează să înființeze un centru ortodox, care să reunească membrii bisericii ortodoxe din această parte a țării.

Căderea liberalismului înseamnă sfârșitul dominației finanțelor iudevești. Principiile liberaliste — constată marele cotidian din Praga, „Narodni Politika”, sânt cele mai apropiate de caracterul iudaic; victoria noilor idei sociale, instaurarea unei noi ordini sociale, vor însemna și victoria popoarelor ariene europene sărace, care au stat până acum la discreția speculanților din neamul lui Izrail.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 19 Ianuarie 1941, va predica părintele diacon Nicolae Mladin.

Răscumpărare de felițări. Păr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcu și-a răscumpărat felițările de ziua onomastică dăruind „Ajutorului legionar” suma de 500 Lei.

Conferință publică, cu subiect fixat de Comandamentul mișcării legionare, va ține dl ministru Traian Brăileanu, în sala prefecturii județului Sibiu, în ziua de Duminecă, 19 I. c. ora 11. Intrarea liberă.

Poșta redacției

Constatăm uneori, cu neplăcută surpriză, că organele eparhiale, chiar și cele din Ardeal, nu sunt pătrunse îndestulitor de o conștiință bisericească și preotească, nu au o promptă sensibilitate pentru ceea ce formează prestigiul și interesul înalt al Bisericii. Așa de pildă, unele din ele au publicat decretul ministerial prin care se oprește salariul unuia din ierarhii bisericii. Chiar dacă acest decret s'ar fi dat cu respectarea legilor bisericești în vigoare, tot nu se cade ca foile eparhiale să facă publicitate unui fapt care e în defavorul Bisericii și al prestigiului ei.

Nr. 253/1941

(1) 1—2

Localuri de prăvălie de închiriat

Se publică concurs pentru închirierea pe termen de 3 ani a următoarelor opt localuri de prăvălie din Sibiu, proprietatea Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, și anume:

1. Un local de prăvălie în Strada Regina Maria Nr. 36, cu începere din 1 Martie 1941.
2. Patru localuri de prăvălie în Strada Regina Maria Nr. 16, cu începere din 1 Mai 1941.
3. Două localuri de prăvălie în Piața Regele Ferdinand Nr. 17, cu începere din 1 Mai 1941.
4. Marele local de prăvălie din colțul casei din Piața Unirii Nr. 10, cu începere din 1 Mai 1941.

Cei ce doresc a lua în chirie vreunul din localurile de mai sus, vor înainta oferte în scris până în 15 Februarie 1941 la Consiliul arhiepiscopal ortodox român în Sibiu, unde se pot lua zilnic informațiuni. Ofertanții vor avea să arate în ofertele lor felul comerțului pe care-l vor face în localul la care reflectează.

Consiliul arhiepiscopal își rezervă dreptul de a alege liber dintre ofertanți. Sibiu, la 11 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopal

Nr. 295—940 prot.

(2) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a, Sibiu-Josefin, protopopiatul Sibiului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat.
2. Casă parohială și grădină.
3. Sesiune parohială, 32 jug. arător și fânaș.
4. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs și autorizația de candidare, însoțite de actele prevăzute în Regulament, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Sibiu.

Candidații se vor prezenta, cu învinițarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare pentru a face cunoștință cu credincioșii. Oficiul protopopesc ortodox român Sibiu, în înțelegere cu consiliul parohial. Sibiu, la 8 Ianuarie 1941.

Emilian Cioran
protopop

Publicațiune

Se publică spre cunoștință generală, că în ziua de 20 Februarie 1941, ora 11 a. m., în Biroul consiliului parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov, situat în Piața Unirii 1, se vinde la licitație publică, cu oferte închise, în conformitate cu art. 88—110, întreg materialul lemnos ce va rezulta din exploatarea pădurii din Muntele Sf. Ilie, județul Prahova, proprietatea bisericești.

Caetul de sarcini, precum și alte relațiuni se pot vedea și lua la biroul sus numit, în fiecare zi de lucru, între orele 10—12 a. m.

Consiliul parohial:
Dr. N. Stinghe

(4) 1—3